

τὴν ἐπὶ ζωῆς σύνταξιν τῶν 2000 φρ. Μετὰ ταῦτα ὑπουργός τις τοῦ Ναπολέοντος ἐπρότεινεν εἰς τὸν Κλαυτέρον (Clavier) καὶ εἰς τὸν Κοραῆν νὰ τοὺς αὐθαδεῖη μὲ δαψιλῆ ἀμοιβὴν ἐτίσιον βιβλιοχρέας (Censeurs), τὸν μὲν πρῶτον διὰ τὰ Λατινοτέλη, τὸν δὲ μεστερον διὰ τὰ 'Ελληνιστὲς Γραικοτέλη ἐκδιδόμενα βιβλία. Καὶ οἱ δύο φίλοι οὗτοι ἀπέβαλον μὲ φοίκην τὸ πρόσδιλημα. Κατὰ δὲ τὸ αὐτὸν ἔτος τῆς ἐκδόσεως τοῦ πρώτου τόμου τοῦ Στράτιωνος Γαλλιστὲς, ἥρχιτες νὰ ἐκδίδῃ δαπάνη τῶν Ζωσιμάδων τὴν 'Ελληνικὴν Βιβλιοθήκην. Μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς πολιτικῆς ἀναγεννήσεως τῶν 'Ελλήνων ἐξέδωκε τὰ Πολιτικὰ τοῦ 'Αριστοτέλους μὲ τὴν ἀνωνύμως ἐκδόσιν τῆς Συρβουλῆς τριῶν 'Επισκοπῶν πρὸς τὸν Πάπαν 'Ιωάννιον τὸν τρίτον. Σκοπὸν εἶχεν ἡ μετάφρασις τοιούτου συγγράμματος τὴν διόρθωσιν καὶ δικαιώσιν ἐν ταυτῷ τῆς Ἀνατολικῆς Εκκλησίας. Κατὰ τὸ 1830 ἔτος ὅταν ἡ Ἐλλάδη συγχθεῖσα ὑπὸ ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου ἀντιπολίτευσις κατὰ τοῦ Κυβερνήτου Καποδίστριας ἥρχισε νὰ προσβάλλῃ τὰς πράξεις του, δ. Κοραῆς ἀπατημένος ἀπὸ τὰς ψευδεῖς πληροφορίας τῶν εἰς Παρισίους μαθητευόντων νέων 'Ελλήνων, καὶ ἀπὸ τὰ δοκιματάριαν ἐν Ἱδρᾳ ὁ 'Απόλλων, μέτεωρης τοῦ Κυβερνήτου ὡς τύραννον. Τρέφων δὲ ἐκ τῆς

νεότητός του δημοκρατικὰς ἀρχὰς, ἐτόζευσε κατὰ τοῦ Κυβερνήτου θανατηρόρας βέλη εἰς τὸ ὑπὸ τὸ πλαστὸν ὄνομα τοῦ Παρταζῆ ἐκδοθὲν φιλλάσδιον. Τὸ μῆσος κατὰ τοῦ Κυβερνήτου, θεωρουμένου ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Ρωσίας, ἐσπρωτεῖς βεβήλως τὸν Κοραῆν νὰ αὔξανεται τὴν ὑπόληψίν του εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του, ἐκδίδων τοσαῦτα ψεύδη, ἀνάξια ἐνὸς σοφοῦ ἀνδρὸς, τὰς ὄπεις δὲν ὑπέγραψεν, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο νὰ κάμη γνωστὸν τ' ὅνομά του. Οὐ Κοραῆς ἀπεβίωτεν ὑπέργηρως τὴν 6 Απριλίου 1833, ἐτῶν πέντε καὶ ὄγδοηκοντα. Θεωρεῖται δικαίως ὡς ὁ ἀναμορφωτής τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης, ὡς πολυγράφος καὶ ὡς εἰς τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τῆς ἐνεστώσης ἐκκατονταετηρίδος. Ίδε τὴν Σημείωσιν τῶν ἀριθμῶν 291 καὶ 292, καὶ τοὺς ἀριθμοὺς 295, 313, 323, 335, 363, 391, 417, 454, 469, 487, 504, 532, 546, 567, 568, 632, 661, 676, 711, 717, 718, 738, 739, 740, καὶ 752.

ΚΟΡΕΣΙΟΣ (Γεώργιος). Ίδε τὴν βιογραφίαν τοῦ λογίου ἀνδρὸς τούτου εἰς τὸ Δ'. Ιλέρος τοῦ παρόντος Καταλόγου. Ίδε δὲ καὶ τὸν ἀριθμὸν

ΚΟΡΝΑΡΟΣ (Βιτζέντζος). Κρής, ἐκ τῶν εὐπατριδῶν τῆς πόλεως Σιτίας, καταγομένων ἐκ Βενετίας. Τὸ εἰς Κρητικὴν διά-

λεκτον ποίημά του 'Ο Έρωτόχριτος τὸν ἀνέδειξεν ἀριστον ποιητὴν τῆς ΙΗ'. ἐκατονταετηγίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 91.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΕΥΣ (Θεόφραστος). Εγεννήθη ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΖ' ἐκατονταετηρίδος. Ἀποπερατωθέντων δὲ τῶν ἔγκυλίων μαθημάτων του ἐν τῇ πατρίδι του, μετέβη εἰς Πύρμην πρὸς περαιτέρω σπουδὴν. ἀκολούθως μετέβη εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Παταΐου, ὅπου ἤκολούθησε τὴν σειρὰν τῶν τῆς νέας φιλοτοφίκης μαθημάτων ὑπὸ τοῦ περιωνύμου διδασκάλου Καίσαρος Κρεμωνίου, ἔχων συνάδελφον τὸν μετὰ ταῦτα πατριαρχεύσαντα Κύριλλον τὸν Λεύκαρον. Χειροτονηθεὶς ἵστενς μετωνομάσθη Θεοδόσιος, καὶ ἔχρημάτισε σχολάρχης τῆς ἐν Κωνσταντινούπολει Πατριαρχεῖας σχολῆς. Διακριθεὶς ἐνεκάτων φιλολογεῶν καὶ φιλοσοφεῶν γνώσεών του, ἔχειροτονηθη θιητροπολίτης Λρτης. Παρελθόντος δὲ χρόνου μικροῦ περαιτέρη, καὶ μετέβη εἰς τὴν πατρίδα του ἵνα ζήσῃ ἡσύχως τὰ ἐπίλοιπα ἔτη τῆς ζωῆς του. ἄλλὰ στερηθεὶς τῶν χρημάτων του ἀπὸ ἀνοσίους τινάς, καὶ μελαγχολήσας διὰ τὴν πρόσφατον πενίαν του εἰς τὸ γῆρας του, ἤζεντος καὶ ἀπεβίωσεν ἐκ τῆς θλίψεώς του. Όμόφρων τοῦ Πατριάρχου Λουκάρεως δικαστεὶς ἐσυκοφαντήθη ὡς Λουθηρακαλβίνος. Ἐγράψει δὲ βιβλίον

περὶ μυστηρίων, εἰς τὸ θησαυρὸν μακρὰν ἀποβάλλει ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν Εὐκλησίαν τὴν τῆς Μετουσιώσεως διδασκαλίαν ὡς τεχνευθεῖσαν ὑπὸ τῶν μεταγενεζέρων λατεῖνων. Ἰδε τοὺς ἀριθ. 49, 88, 98, 132 καὶ 161.

ΚΟΡΩΝΙΟΣ (Ἀντώνιος). Εγεννήθη περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΗ'. ἐκατονταετηρίδος εἰς Χίον, διόπου ἐδιδάχθη τὰ ἔγκυλια μαθήματα. Ἐπαγγελλόμενος τὸν ἔμπορον ἐν Βιέννη, ἐσυμφιλιώθη στενῶς μὲ τὸν Ρήγαν Φεραίον, καὶ ἐνθουσιάσθη ὑπὸ αὐτοῦ περὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς κοινῆς πατρίδος. Εγίνε λοιπὸν συμμέτοχος τῶν φρονημάτων τοῦ Ρήγα, καὶ ἀκούσιως ἐστάθη ὁ αῖτιος τῆς ἀποτυχίας τοῦ ὑπὲρ πατρίδος ἐπιχειρήματος, καὶ τοῦ θανάτου ὅλων τῶν μελῶν τῆς μυστικῆς ἐταξιδείας. Οἱ προδόσαις τὸ μυστήριον τῆς ἐταιρείας ταύτης εἰς τὴν Αύστριακὴν χυθέρνησιν ἐστάθη ὁ ἐν Τεργέστῃ ἀνταποκριτής τοῦ Άντωνίου Κορωνίου, πρὸς τὸν διποίον δυστυχῶς δι Ρήγας ἐπεμψεν δλα τὰ Ἑγγραφά του, ἵνα τὰ ἔχη εἰς χειράς του μέχρι τῆς ἔκει ἐλεύσεως τοῦ φίλου του Κορωνίου. φυλακισθεὶς ἐν Βιέννη, καὶ παραδοθεὶς εἰς τὰς Τουρκικὰς ἀρχὰς μὲ τοὺς ὄλλους συνωμότας ὁ Κορωνίος ὑπέφερε γενναίως τὸν θάνατον ὑπὲρ τῆς μελλούσης ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ τὴν ὡφέλιμος διὰ τῶν συγγραφῶν του. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 246, 270, καὶ τὴν Ση-

γιείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 279.
ΚΟΥΜΑΣ (*Κωνσταντίνος Μιχαήλ*). Ἐγεννήθη ἐν Λαζίσσῃ τὴν 26 Σεπτεμβρίου 1777. Ὁ πατέρας του Μιχαήλ 'Αναστασίου ἦτο γούναρης ευκατάστατος, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλα τέκνα. Τὸ 1787 λοιμώδης θόρυβος ἤναγκασε τοὺς γονεῖς του νὰ καταφύγησιν εἰς τὴν πλησιόχωρον πολίχνην Τύρναβον, καὶ αὐτόθι ἔμεινε νὰ αναγινώσκῃ. 'Επιστρέψας δὲ εἰς τὴν Λάρισσαν, δικού διν ὑπῆρχε σχολεῖον, κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνάγιωσιν τῶν Συναξαρίων καὶ τῆς 'Αμπετωλῶν σωτηρίας. Οἱ γονεῖς του λοιπὸν βλέποντες τὴν φιλομάθειάν του τὸν ἐσύστησαν κατὰ τὸ 1790 ἔτος εἰς τὸν ἐν Τυρνάβῳ διδάσκαλον Πέτρον, παρὰ τῷ ὅποιῳ ἐμαχθήσειν· ἕως τὸ 1796 ἔτος. Ὁ δὲ τῆς Λαρίσους Μητροπολίτης Διονύσιος Καλλιάρχης, ἐπανερχόμενος τότε εἰς Κωνσταντινούπολιν, τὸν παρέλαβε μαζή του, ρ. ἡ Θέλησιν τῶν γονέων του, ἵνα τὸν εἰσάξῃ εἰς ὑπουργίαν ἡγεμονικῆς τινος αὐλῆς. Οἱ Κωνσταντῖνος 'Ιψηλάντης, μέγας Διερμηνεὺς τῆς 'Ἐψηλῆς Πύλης, τὸν ἐζήτησεν ἐπιμόνως. Ἀλλ' ὁ Κούμας μὴ εὐχαριστηθεὶς εἰς τὴν ζωὴν τῶν ὑπουργούντων ἡγεμόνας, ὑπέστρεψεν κατὰ τὸ αὐτὸ δέκατον 1796 εἰς τὴν πατρίδα του, μὴ σκοπόν νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ εἶχαν τοῦ διδασκάλου του Πετρού. Όταν δὲ ὁ μεταρρυζατής τῆς

'Αλγέρης τοῦ Καΐλλου 'Ασάνης ἐκαλέσθη Ιατρὸς τῆς χωμοπόλεως Ἀμπελακίων, ὁ Κούμας προσέτρεξεν εἰς τοῦτον, τὸν οἰκειώθη, καὶ ἐντηθήθη ὑπ' αὐτοῦ νὰ καταλάβῃ τὴν βιέλον ἔκεινην. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1798 ἔτους ἀγεδείχθη διδάσκαλος τοῦ 'Ελληνικοῦ σχολείου τῆς Λαρίσου, καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐνυμφεύθη τὴν γυναικαδέλφην τοῦ διδασκάλου του. Μετ' ὅλιγον δὲ μετέβη εἰς Τσαριτσάνην ὡς σχολάρχης τοῦ αὐτοῦ σχολείου, ἐδίδασκε ἐλληνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ μαθήματα, εἰς τὰ διποῖα ἐπρόσθεσεν ἐν νέον μάθημα, τὴν Ἀλγερίαν, καὶ ἐκήρυξε τὸν Λόγον τοῦ Εὐαγγελίου ἐπ' Ἐκκλησίας. Κατὰ τὸ θέρος 1800 μετέβη εἰς Ἀμπελάκια πρὸς διασκέδασιν, καὶ εἰς δίμηνον διάστημα συμμετέρχασε μετὰ τοῦ φίλου του 'Ασίνη τὰς Κωνικὰς τομὰς τοῦ Γράντη, τὰς διποῖς μετὰ ταῦτα ἐξελληνίσκες ἐστειλεν νὰ τυπωθοῦν ἐν Βιένη. Πλαραλάβην δὲ καὶ παρὰ τοῦ φίλου του Γρηγορίου Κωνσταντᾶ χειρόγραφον Θεωρίαν σύντομον τῆς Γεωγραφίας, ὑπέστρεψεν εἰς τὸ σχολεῖόν του μὲν νέας μαθηματικὰς γνώσεις. Οἱ χόποι τῆς διδασκαλίας καὶ τὸ νοσῶδες τοῦ τόπου ἐνησθέντες πολὺ τὰς δινάμεις τοῦ Κούμα, ὅστις μετὰ χαρᾶς ἐδέχθη τὸ ὑπὸ τοῦ Κωνσταντᾶ παραποθέν σχολεῖον τῶν 'Αμπελακίων περὶ τῆς ἀρ-

χάρις τοῦ 1803 ἔτους. Περὶ δὲ τὰ τέλη τούτου ἔρθασεν ἐκεῖ καὶ ὁ Ἀνθίμος Γαζῆς, ζητῶν χρηματικὴν βοήθειαν διὰ νὰ ἐκδώσῃ ἐν Βιέννη 'Ελληνικὸν Δεξιόν. Ἐπαρακίνησε δὲ καὶ τὸν Κούμαν νὰ γίνῃ συνέργατης τοῦ ποντικάτου του· καὶ οὗτος ἐπειδημῶν νὰ ἔμη τὴν φωτισμένην Εὐρώπην, ἐδέχθη τὴν πρότασιν του, καὶ ἔθασεν εἰς Βιέννην τὴν ΙΙ 9Θρίου 1804. Ἄλλα ἐπειδὴ μετὰ δύο μῆνας ὁ Γαζῆς ἐδείχασεν εἰς τὸ ἑργον του, ὁ Κούμας τὴν αγκάσθη νὰ ἀποχωρισθῇ ἀπ' αὐτὸν. Πάραυτα δῆμως τὸν παρέλαβε μὲ καλὰς συνθήκας διδάσκαλον τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης ὁ ἐν Βιέννη παιδευόμενος νέος Στέφανος Μόσχος. Εὑρὼν ἀνάπταυτιν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, καὶ σερεώσας ὅπωσδου τὸν ἀσθενεστάτην δρασίν του, ἀφιέρωσε τὸν ἐκ τῆς διδάσκαλίας του περιττεύοντα καὶ δὴ εἰς τὴν ἐν τῷ Πλανητηρίῳ παραδιδομένην Μαθηματικὴν, καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν Αὐτούσιων στοχασμῶν τοῦ Κοραή, τοῦ ὄποίου τὰς γνώμας ἐστέθησαν περισσότερον ἀπὸ ἄλλον. Κατὰ τὸ Νοέμβριον τοῦ 1808 ἔτους ἐπροσκαλέσθη ἀπὸ τοὺς Σμυρναίους ὡς Σχολάρχης. Ἐδέχθη μὲν τὴν πρότασιν, ἀλλ' ἔγέτησε νὰ τοῦ χορηγήσουν τὴν δαπάνην ἵνα ἀγοράσῃ τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὰς φύσικὰς ἐπιστήμας ἐργατεῖα. Προτέσθη δὲ τὴν παραδίδωσιν τῆς Μαθηματικῆς τὴν 1

Σεπτεμβρίου 1809, καὶ ἔκραξεν ὡς διδάσκαλο, τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ διατρίβοντα Κωνσταντίνον Οἰκονόμον τῆς Τσαριτσάνης, ἀπολαύσαντα τὴς φιλέκτης του διδασκαλίας εἰς τὴν πολίχην ταύτην. 'Αλλ' ἔμελλε νὰ δοκιμάσῃ πειρασμούς ἐκ τῆς ἀντιζηλίας τῶν δύο φατριῶν τῆς Σμύρνης. Ή μία προστατεύουσα τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν, ἀντεφέρετο εἰς τὸν συστήσαντας τὴν νέαν, οἵτις εἰς ἐπισπάθουν νὰ ἀναδείξουν δημόσιον ἐκείνην, κατατουμένην ὑπὸ οἰκογενειῶν τινῶν μὲ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ προξένου τῆς Λαγγίας. Νικήτασα τὴν φατρία τῆς Εὐαγγελικῆς σχολῆς, ἀπέβαλε τὸν δημογέροντας, καὶ κατήργησε τὴν νέαν σχολήν. Ο Κούμας δὲ μὲ συνερότητα μεγάλην ἀπεφύσισε νὰ καταπαλαίσῃ τὺς πειρασμούς. Παρέστησεν εἰς τὴν 'Αρχιερέα καὶ εἰς τοὺς νέους δημογέροντας τὴν αἰσχύνην τῆς καταργήσεως τῆς σχολῆς, καὶ μετὰ πολλοὺς λόγους τοὺς ἔχατάπεισε νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἀδειαν νὰ φροντίσῃ αὐτὸς περὶ τῆς συντηρήσεως της. Ή αὖτε τοῦ ἐδόθη καὶ ἡ σχολή του ἰνοίχθη τὴν 1 Σεπτεμβρίου τοῦ 1810 ἔτους ὑπὸ τὸ ὄνομα Φιλολογικὸν Γυμνάσιον. Κατὰ δὲ τὸ 1812 ἔτος οἱ καταργηταὶ τῆς σχολῆς δημογέροντες μεταψεληθέντες ἐξήταξαν ἀπὸ τὸν Κούμαν συ-

γνώμην διὰ τὰ γενόμενα, καὶ ἐνωθέντες μὲν τοὺς πρὸν διεφερούσους, ἀνέδειξαν σχολὴν δημόσιων τὸ Φιλολογικὸν Γυμνάσιον. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1813 ἔτους ἐπροσκαλέσθη ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Κύριλλον καὶ τὴν Σύνοδον, καὶ ἀπὸ τῶν Διερμηνέα Ιάκωβον Ἀργυρόπουλον νὴ ὑπόγραψεῖς Κωνσταντινούπολιν καὶ νὴ ἀναλάβῃ τὴν σχολαρχίαν τοῦ εἰς Κουρουτσεσμὲν σχολεῖου. Ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν κατὰ ἐπίμονον αἴτησιν τοῦ Πατριάρχου, καὶ περὶ τὰ μέσα Μαΐου τοῦ 1814 ἔτους μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀναλαβών τὰ χρέη τοῦ Σχολαρχου τὴν 1 Σεπτεμβρίου. Ἄλλα δὲν ἐπέρχασε μῆνας, καὶ ἐχθροὶ τινες τῆς θουγάτας ἤρχισαν νὰ ὑποσκάπτουν τὸ σχολεῖον μὲν ἀπαραδειγματίσους μηχανορράφιας. Δυσχερεστηθεὶς ὁ Κούμας, καὶ λαβὼν τὴν ἀδειὰν νὴ ὑπόγραψε Σμύρνην διὰ νὰ νυμφεύσῃ τὴν κόρην του, ἀνεγώρησε περὶ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου τοῦ 1815 ἔτους, καὶ δὲν ἥθλησε πλέον νὴ ἐπιστρέψῃ εἰς Κουρουτσεσμὲν, ἀλλὰ ἔμεινεν εἰς Σμύρνην διδάσκαλος τοῦ φιλολογικοῦ Γυμνασίου. Μετὰ περιέλευσεν δὲ δύο ἔτῶν θέλων νὴ ἐκδώσῃ τὸ φιλοσοφικὸν του σύνταγμα, μετέβη εἰς Βιέννην κατὰ τὸν Οκτώβριον τοῦ 1817 ἔτους, καὶ διέτριψεν αὕτης δύο ὅλοκληρα ἔτη. Ήδη τῇς εἰς Σμύρνην ἔτης τοῦ 1818

ἔδη τὰ πανεπιστήμια καὶ τοὺς σοφοὺς ἄνδρας τῆς Γερμανίας. Κατὰ δὲ τὴν περιοδείαν του τα Πανεπιστήμιαν τῆς Δειψίας τὸν ἀνέδειξε δόκτορας τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ὡραίων τεχνῶν καὶ ἡ ἐν Βερολίνῳ Βασιλικὴ Ἀκαδημία τὸν ώνόμασε μέλος της. Τὴν αὐτὴν δὲ τιμὴν τῷδε ἔκκαμψε τὸ ἐπόμενον ἔτος 1821 καὶ ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία τῆς Μυνιχίας. Φθάσας εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔμαθεν, ὅτι ἡ φιλικὴ ἐταιρία εἶχε πολλὰ μέλη, ἐν ἧ οὐδεὶς τῶν ἐν Βιέννη λόγιος δὲν ἤξευρε τι. Μὲ τοὺς διαδογισμοὺς τούτους ἐπέστρεψεν ἐν Σμύρνῃ τὸν Δηγούστον τοῦ 1821 ἔτους, καὶ φοβούμενος μὴ ἔξαρνα τὴν ἐταιρία περιπλέξῃ καὶ αὐτὸν καὶ τὸ κοινόν, δὲν ἥθελησε νὴ ἀναλάβῃ τὴν ἔδραν του εἰς τὸ Γυμνάσιον. Μανάζων δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἤρχισε νὰ μεταφράζῃ τὸ ‘Ελληνικογερμανικὸν Λεξικὸν τοῦ Ρειμέρου, ὅταν ἐφθασεν ἡ τρούμερὰ ἀγγελία τῆς ‘Ελληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις ἔξαρξισε τοὺς Τούρκους εἰς τὸν ἕτχατον βαθμόν. Ο Κούμας, τρέψων διὰ τὴν οἰκογένειάν του, μετέστη μετ' αὐτῆς εἰς Τεργέστην, καὶ ἀπὸ αὐτόθεν εἰς Βιέννην, διόπου συνεπλήρωσε τὸ Λεξικὸν τοῦ ‘Ρειμέρου, καὶ ἐτύπωσε τοῦτο καὶ ἐτερά συγγράμματα, τῶν ὅποιων τὸ τελευταῖον εἶναι τὸ ἐπιγραφόμενον Νεωτέρη Ιστορία εἰς διώδεια τόπους. Τ' ὅποια τοῦ

Κούμεκ κατέχει σημαντικήν θέσιν μεταξύ τῶν πολυγράφων καὶ τῶν μᾶλλον ὡρελησάντων τὸ «Ελληνικὸν ἔθνος» διὰ τῆς πατέδείας των. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 427, 436, 489, 526, 633, 647, 671, 673, 743, 750.

ΚΟΥΝΔΑΟΣ (*Ἄρυρέας*). Ἰδε τὴν βιογραφίαν τοῦ λογίου τυπογράφου τούτου, ἀκμάσαντος περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΙ'. ἑκατονταετηρίδος, εἰς τὸ Α'. μέρος τοῦ παρόντος καταλόγου. Ἰδε πρόστις καὶ τοὺς ἀριθ. 41 καὶ 44.

ΚΟΥΡΟΠΑΔΑΤΗΣ (*Χρυσούργης*). Ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ενετώσης ἑκατονταετηρίδος ἐν Μεσομβρίᾳ, παραβαλασσίῳ πόλει τῆς Θράκης. Νέος ἦτις δὴ μετέβη εἰς Ρωσίαν καὶ ἔγινε ὑπάλληλος αὐτῆς, ἀλλὰ τοῖς στοχασμοῖς του πάντοτε ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἔκαταγίνετο νὰ τὴν ὡφελήσῃ διὰ τῆς συγγραφῆς πονημάτων. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 682.

ΚΟΥΤΖΙΚΟΣ (*Κωνσταντῖνος Γεωργιάδης*). Μακεδών, κάτοικος τῆς Ούγγριας. Γνωρίζων καλῶς διαφόρους γλώσσας καὶ πρὸ πάντων τὴν Γερμανικὴν καὶ τὴν Ἰταληνικὴν, ἐπαγγέλλετο τὸν διερμηνέα τούτων εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἐν Βούδῃ καὶ Πέστη ἐμπόρων. Εἶπε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 306, καὶ τὸν ἀριθμὸν 327.

ΚΟΥΤΛΑΣΥΜΟΥΣΙΑΝΟΣ (*Βαρθολομαῖος*) Ἰμβριος. Εἰς τῶν λογίων ιερομονάχων τῆς ἑνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Εχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Ἐλληνικῆς γλώσσης ἐν τῷ Φλαγγινιανῷ Γυμνασίῳ καὶ ἐφημέριος τοῦ ἐν Βενετίᾳ ιεροῦ Ναοῦ τοῦ ἀγίου Γεωργίου. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 764.

ΚΡΟΜΜΥΔΗΣ (*Γεώργιος*). Ίωαννίτης. Ἐπαγγέλλετο μὲν τὸν ἔμπορον ἐν Νίζη, πόλει τῆς Ρωσίας, πλὴν ἔκαταγίνετο καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν κλασικῶν συγγραφέων. Εὐγένιος δὲ δὲ Βούλγαρις εἶχε μετ' αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν φιλικὴν καὶ φιλολογικὴν. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 435, 477 καὶ 767.

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ (*Ἀρχιμαρμέτης*). Οἱ λόγιοις ιερομόναχος οὗτος ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ καὶ ἦκμασε περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΙ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 161, 202.

ΚΩΛΕΤΤΗΣ (*Ιωάννης*). Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1766 εἰς Συράκο, πολίχνιον τῆς ἐπαρχίας Καλαρρύτων ἐν Ἡπείρῳ, καὶ ἡ φύσις τὸν ἐπροίκισε μὲ σπάνιον ἀγχίνοιαν καὶ ὄξυδέρκειαν. Ἐνεκάδε τῶν προτερημάτων τούτων μετέβη εἰς Ἰταλίαν πρὸς ἀκρόασιν μαθημάτων τῆς ιατρικῆς, ἐκλέξας πρὸς τοῦτο τὸ πανεπιστήμιον τῆς Παυτας, ὅπερ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἔκεινην, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος, ἔχαιρε μεγί-

στην φήμην. Λαζών δὲ τὸ διπλωματικὸν Δόκτωρος τῆς Ιατρικῆς καὶ μεταδόκτης εἰς Τσοκάνην, πρὸς ἐπανέληφθη εἰς τὴν πατρίδα του, ἐπύπωσεν ἀγωγύμως ἐν πόμημα, αφορῶν τὴν Χριστιανήν. Καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογικῆς Ἐργασίας *Quarterly Review*, φυλλαρχίαν τοῦ Ματίου καὶ Ιουλίου ριζὸς 1820, σελ. 356, ὁ Κωνσταντῖνος μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ δύο μαθηματικὰ πονόματα. ίδοι τίνι τρόπῳ ἐκφράζεται: Koletti, physician, has published a chemical treatise in the Romainc language, chiefly on the moderns doctrines of Leat, and translated the Geometry of Legendre, and the Aritmetic of Biot. Η βιογραφικὴ εἰδησὶς αὗτη εἶναι ψευδεπατάτη, ἐπειδὴ οὔτε ὁ Κωνσταντῖνος ἐχρημάτισε ποτε μαθηματικὸς, οὔτε ἡ νοελληνικὴ βιβλιογραφία ἀριθμεῖ τὰς ῥηνείσχες μεταφράσεις. Κατὰ δὲ τὴν ἐπάνοδόν τοι, εἰς Ἰωάννινα ὁ Στράπτιος Ἀλέξ. Πασσᾶς διώρισεν αὐτὸν Ιατρὸν τοῦ υἱοῦ του Μοργάρη Πασσᾶ. Κρεψίνους δὲν ἔκφύσεως ὁ Κωνσταντῖνος, τότε ἐξαρθεὶς δλην τὴν εύκαιρίαν νὰ διδαχθῇ ἐντελῶς τὸν Μακιαδελισμὸν καὶ τὰς πανουργίες τῶν πατρώνων του, ἀπὸ τοὺς ὅποιους ἀπεσκάσθη, ἀμφὶ ἐπιχειρεῖς νὰ λάμπῃ ὁ ἀστὴρ τῆς δόξης των. Νεψυηρένος δὲ εἰς τὸ μυστήριον τῆς φιλικῆς Ἐταιρείας, ἔσπευσε νὰ μεταβῇ

εἰς Πελοπόννησον, ἀμα ὁ ἀστίδιος Γερμανὸς Π. Πατρῶν εὐλόγησε καὶ ὑψώσε τὴν σημαίαν τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας. Διὸ καὶ ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως ὁ Κωνσταντῖνος ἐχρημάτισε πάντοτε ἡ μέλος ἢ εἰς τῶν ὑπουργῶν αὐτῆς. Διάφοροι συγγραφεῖς ἐνσχολίθησαν περὶ τὸν βίον τοῦ σημαντικοῦ πολιτικοῦ ἀνδρὸς τούτου τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος, καὶ ἐνεκά τούτου ἡμεῖς ἐσημειώσαμεν μόνον τὰ ὅσα ἀφορῶσι τὸν λόγιον τοῦτον Ἑλλανικόν, ὅπεις ἀπεδίωσεν ἐν τῇ δόξῃ του, λαζών δὲ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Βασιλέως Ὁδωνος, Πρωθυπουργοῦ ὃς ὡντοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἄ. Σεπτεμβρ. 1817. Ἰδε τὴν ΣΗΜΕΙΩΣΙΝ τοῦ ἀριθμοῦ 395.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΣ (Γρηγόριος). Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1753 ἔτος ἐν Μιλάνοις, κώμῃ τῆς Θετταλούμαγνησίας. Διδαχθεὶς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἐν τῇ πατρίδει του, μετέβη πρὸς ἀποπεράτωσιν αὐτῶν εἰς τὸ ὑπὸ τὴν σχολαργίαν Νικολάου τοῦ Κασσαβέτου ἀκμίζον τότε σχολεῖον τῆς Ζαγορᾶς. Ἀπ' αὐτόθι δὲ πρὸς πλειστέραν του ἐκπαιδευσιν μετέβη εἰς Βευκουρέστιον, καὶ ἐμαθήτευσε ὑπὸ τῷ σχολάρχῃ Νεοφύτῳ τῷ Καυσοκαλυβίτῃ, τοῦ ὅποιου ἐξελέχθη διάδοχος· εἰς τὴν σχολαρχίαν τῆς αὐτόθι δημοσίου σχολῆς μετὰ τὴν ἀποβίωσιν του. Ἄλλαξ ἡ μεγάλη φιλομάθεια τοῦ Κων-

σταντά τὸν ἔβιασε μετ' ὀλίγον χρόνον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν σοφὴν Εἰσμανίαν διὰ ν' αὐτῆσση τὰς γνώσεις του. Κατὰ τὸ 1790 ἔτος λοιπὸν ἀνεχώρησε διὰ Βιέννην, ὅπου ἔμενε δύο περίπου ἔτη, διδασκων τοὺς υἱοὺς ὄμοιγειῶν τινῶν ἐμπόρων, καὶ διδασκάμενος τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ τὰς γενικὰς ἐπιτήδειας. Άκολούθως μετέβη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Φλωρίνης ἀλλ' ἔχων ὑγείαν ἀκρυσταλλῆ, καὶ πάσχων αἷμοπτυσίαν, παρεκινήθη ὑπὸ τῶν Ιατρῶν νὰ καταλίπῃ μετὰ βραχεῖαν δικυμονὴν τὸ βόρειον κλίμα τῆς Ἀλπεων, καὶ νὰ ζητήσῃ θεραπείαν τοῦ πάθους του ὑπὸ οὐρανὸν εῦδιον καὶ θερμότερον. Οὗτως ἡναγκάσθη νὰ καταβῇ εἰς τὸ Παταύεν, ὅπου εύρων παραμυθίαν τινὰ τοῦ νοσήματός του, διέτριψε γρόνον ἵκανὸν, ἀκριώμενος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐπιστημονικὰ μαθήματα. Πρὸς τελείαν δὲ ἀνέρρωσεν τῆς ὑγείας του ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ὁ ζωογόνος ἀήρ, καὶ ἡ περιθάλψις τῆς ἔτει ζώσας γνωσταῖς μητρός του, ἐνήργησεν θευματίαν μεταβολὴν εἰς τὴν καχεκτεκήν τοῦ σώματός του κατάστασιν. Άμα ἀναρρώσθεις προσεκλήθη δημόσιος διδάσκαλος εἰς τὸ σχολεῖον τῶν Ἀμπελακίων. Άλλα κατὰ τὸ 1803 ἔτος καταλεπὼν τὸ σχολεῖον του, μετέβη ἐκ γένου εἰς Βιέννην, ζητῶν

νέαν τοῦ πνεύματός του τροφὴν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν δημοσίων βιβλιοθηκῶν. Συννενοηθεὶς δὲ μετὰ τοῦ φίλου του Ἀνθίμου Γαζῆ, ἐφρυμερεύντος τότε εἰς Βιέννην, πρὸς τὴν σύστασιν ἐνὸς Λυκείου ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὅρους, ἐπανῆλθεν εἰς Μηλίαν· καὶ ἐκλέξας τὸ ταπεινὸν κελλίον τοῦ Μονιδρίου, ἐδίδασεν ἀπὸ πρωΐας ἕως ἐσπέρας τοὺς πανταχόθεν προοεργούμενους νέους, οὐδένα παρ' οὐδενὸς λημβάνων μιοθὸν τῆς πολυτέλους διδασκαλίας του. Μόλις μετάτινα ἐτη ἐδυνήθη ὁ Γαζῆς νὰ πέμψῃ εἰς τὸν Κωνσταντίνον ὀλίγα χρυματα ἐκ τῶν ἐν Βιέννη, καὶ ἀλλαχοῦ γειομένων ἐράνων, παραγγέλλων εἰς αὐτὸν ν' ἀρχίσῃ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ λυκείου, καὶ ὑποεγόμενος νὰ στείλῃ ἀκολούθως τὰ εἰς ἀποπεράτωσιν ταῦτα ἔργα τὸ ἀρκοῦ. τα. Τέλος πάντων κατὰ τὸ 1816 ἔτος κατέβη ὁ πρὸ πολλοῦ προσδικώμενος Γαζῆς, ἀλλὰ κατέβη παρ' ἐπίδαι μὲν χειρας κενὰς, καὶ οὕτω τὸ ηδη οἰκοδομήθεν λύκειον ἔμεινε χωρίς τινος βοηθείας, καὶ ἐμπταιώθη τὸ έλαπις τῆς προσκλήσεως καὶ ἀλλων διδασκαλῶν. Οἱ δὲ Γαζῆς γνωρίζων, ὅτι ὁ φίλος του Κωνσταντίνος, ἀν καὶ θερμῶς ἐπεθύμει τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ελλάδος, ἐνδριζεν δημο: ἀκόμη μακράν τὴν ἐποχὴν τῆς πληρώσεως τῆς ἐπιθυμίας του, ἐδίστασε νὰ μυθῇ αὐτὸν τὰ τῆς ἐταιρίας μυστήρια. Όλίγως μῆνας μόνον

πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἀνεκόνωσεν εἰς τὸν φίλον καὶ συμπατριώτην του πάντα τὰ σχέδια τῶν ἑταῖρων. Οἱ Κωνσταντῖνοι ἀκούσκες ταῦτα ἐστέναξαν, ἀπαισίαν οἰωνιζόμενος τὴν προσόροιν κινήσεως τὴν ἔκδοσιν! Ήδὲ σάλπιγκας τῆς ἐπαναστάσεως δὲν ἐδιάβασεν υἱὸν τίχηση, καὶ ὁ ἥλιος τῆς 6 Μαΐου 1821 ἔτους, ἀνατείλας ὑπὲρ τὸ Πήλιον, ἐδεῖξεν εἰς τοὺς Θετταλούμαγνας τὰς τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας, κυριατεῖομένην ἐπὶ τριῶν πλοίων ἔδρατικῶν. Τοῦ κύρου ἀναρρέει θέντος, οἱ Κωνσταντῖνοι πρεσβέτεψε πᾶσαν ἀκαίρων σκέψιν, γράφων πανταχοῦ πρὸς τοὺς προσχοντας, καὶ πρωτερέπων αὐτοὺς εἰς δυόνοις καὶ ἀγάπην. Παραχληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἀπῆλθεν εἰς τὰ Ψαρά, διὰ νὰ ἀγοράσῃ πολεμεφόδια, καὶ νὰ πείσῃ τοὺς Ψαριανοὺς νὰ στείλωσι πλοῖα τινὰ εἰς ἀποκλεισμὸν τοῦ φρουρίου. Εἴδομηκοντούτης σχεδὸν τὴν ἥλικίαν, δὲν ἀπεθειλίσσει πρὸς τοὺς κινδύνους τοῦ στρατοπέδου. Παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Επιδαύρῳ πρώτην ἐθνικὴν συνέλευσιν ὡς πληρεξούσιος τῶν Θετταλομαγνήτων. Παρευρέθη ὡς τοιοῦτος καὶ εἰς τὰς ἐπομένας πρὸ τῶν ἐπὶ τοῦ Κυβερνήτου, ἐξ ὧν οἱ κληρικοὶ ἀπεκλείσθησαν, ἐγρημάτισε δὲ γενικὸς ἔφορος τῆς πατριδίας ἀπὸ τὸ 1822 μέχρι τοῦ 1828 ἔτους, ἔτους, προσκληθεὶς ὑπὲρ τοῦ Κυβερνήτου νὰ ἀναδεχθῇ τὴν ἐπι-

στασίαν τοῦ ἐν Αἴγινῃ ἀνεγερθέντος Ὀρφανοτροφείου. Μετὰ δὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Βασιλέως Όθωνος ὁ Κωνσταντῖνος ἐσπευσε νὰ προσφέρῃ τὰ σεβασμάτα του εἰς τὴν Α. Μ. καὶ νὰ δώσῃ λόγου τῆς μέχρι τοῦδε ἐπιστασίας του εἰς τὴν προσήκουσαν ἀρχὴν, ἀλλ' ἐνῷ ἥλιτρεν ἐνεκκα τοῦ ζηλού του καὶ τῆς ἀκριβεστάτης πληρωσεως τῶν κιθηκόντων του ἐπικινον, εὗρε παρ' ἐπίδαι παρὰ τῆς Βαυαρικῆς Ἀντιβασιλείας, ἣτις ἐραίνετο ψυχρὰ πρὸς ὅλους τοὺς Κυβερνητικούς, δυσκολίας τινὰς πρὸς ἐπικύρωσιν τῶν λογαριασμῶν του· ἡ διαγωγὴ αὕτη τῆς Βαυαρικῆς Ἀντιβασιλείας προσέβλλουσα τὸν φιλότιμον χρακτῆρα τοῦ γηρασοῦ Κωνσταντῖνο, τὸν ἐδίκασε νὰ καταλίπῃ τὴν ἐλευθέραν ἥδη «Ελλάδα, ὑπὲρ τῆς ὁποίας τοσαῦτα ἐπόνησε, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν δούλην Μαγνησίαν, διδάσκων τοὺς νέους τὰς πατρίδος του, καὶ ζῶν ἐκ τῆς προσόδου τοῦ ἐλατιῶνός του. Αὐτόθι κατὰ τὴν 6 Αύγουστου 1844 χωρὶς νόσου, χωρὶς ὁδύνης ἐτρέσθη ὡς λύχνος ἡ Ζωὴ του εἰς ἥλικίαν ἐννενήκοντα ἐνδές ἐτῶν. Τὰ συγγράμματά του εἶναι ὄλιγα, ἐπειδὴ ἐδαπάνα τὸν περισσότερον καὶ εἰνὰν εἰς τὴν διδασκαλίαν. Πρῶτόν του πόνημα εἶναι ἡ νεωτερικὴ Γεωγραφία, ἣν συνέταξε μετὰ Δανιὴλ τοῦ Φιλιππίδου εἰς τὴν γυδαίαν γλῶσσαν, ἐπειδὴ καὶ πρὸ τοῦ

Κορακή, ἐγνωμοδότησε νὰ καλ-
λιεργηθῇ ἡ νεωτέρχη γλῶσσα, ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατον-
τάς εἰς αὐτὴν νὰ συντάσσωνται ταπτηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν
ποιήματα. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς
215, 365, 399.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΣ (*Ἀραστά-
σιος*). Ο πατέρ του ὠνομάζετο
Γεώργιος καὶ ἐπαγγέλλετο τὸν
ἔμπορον ἐν Ὀδησσῷ. Εξεπαθεύθη
δὲ ἐν τῷ σχολείῳ τῆς Ἑλληνικῆς
κοινότητος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ,
ὅπου καὶ ἀπεβίωσε περὶ τὰ μέσα
τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρί-
δος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 791.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ (*Γρη-
γόριος*) Μοσχοπολίτης. Ήταν τῶν
λογίων ιερομονάχων, ἀκμασάν-
των περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΙ^η.
ἐκατονταετηρίδος. Χάριν αὐτοῦ
ἡ μικρὰ πόλις τῆς Μακεδονίκης
Μοσχόπολις ἦξειώθη νὰ ἔχῃ καὶ
τυπογραφεῖον, ὅπερ διατυχώς
δὲν δετηργήθη ἔτη πολλά. Ἰδε
τὸν ἀριθμὸν 98.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (*Γεώρ-
γιος*) Ζαγορίτης, ἐκ τῆς ἐπαρ-
χίας Ἰωαννίνων. Λόγιος ἀνὴρ
ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΙ^η.
ἐκατονταετηρίδος. Ἐγινε δὲ γνω-
στὸν εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον
διὰ τοῦ τετραγλώσσου Λεξικοῦ
του, ὃπερ ἐξέδωκεν ἐν Βενετίᾳ,
ὅπου ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν διόρ-
θωσιν Διαφόρων Ἕκκλησιες
καὶ φιλολογικῶν βιβλίων. Ἰδε
τοὺς ἀριθμοὺς 106, 114, 116.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φιλιπ-
πουπολίτης, Οίκονόμος τῆς ἐν τῇ
πατρίδι του Ἐκκλησίας. Εγινε

γνωστὸν τ' ὄνομά του περὶ τὰς
λιεργηθῆ ἡ νεωτέρχη γλῶσσα, ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατον-
τάς εἰς αὐτὴν νὰ συντάσσωνται ταπτηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν
τὰς εἰς διδασκαλίαν ἐκδιδόμενα 569.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ, Ἀρχιεπί-
σκοπὸς Σιναίου, καὶ μετὰ ταῦ-
τα Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης
Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ
1830 μέχρι τοῦ 1834. Ἐχρη-
μάτιτε πρότερον Ἀρχιμανδρίτης
τοῦ ἐν Ῥωσίᾳ Κιεβο-Αἴκατε-
ρινο-Γραικικοῦ Μοναστηρίου, ὅ-
περ εἶναι αὐτόθι Μετόχιον τοῦ
Σινᾶ. Περὶ τοῦ πεπαιδευμένου
ἱεράρχου τούτου ὠμήλησα ἐν τῷ
Α'. Μέρει τοῦ περόντος Κατα-
λόγου, ὡς συγγραφέως τῆς
Ἀρχαίας Ἀλεξανδρείας. Ἀρχι-
επίσκοπος δ' ὁν ἐφιλοπόνησε
καὶ ἐξέδωκε δι' ἐξόδων του τὴν
ἀρχαιολογικὴν περιγραφὴν τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, οἵτις μαρ-
τυρεῖ περὶ τῶν ἀρχαιολογικῶν
γνώσεών του. Ἀπατᾶται λοιπὸν
μεγάλως ὁ Κ. Μαθής γράφων
ἐν τῷ συγγράμματί του *Κα-
τάλογος τῶν Πατριαρχῶν*, σ.
295, περὶ τοῦ Πατριάρχου
Κωνσταντίου Α'. τὰ ἐφεξῆς. «Ο
οδ' αὐτὸς πρὸ χρόνων ἐξέδωκε
καὶ τὴν Ἀλεξανδρείαν ('Ἀρ-
χαιολογικὴν Περιγραφὴν τῆς
π' Ἀλεξανδρείας). Γίστερον δὲ καὶ
ετὴν καλὴν *Κωνσταντινιάδα*
(Ἀρχαιολογικὴν Περιγραφὴν
τῆς Κωνσταντινουπόλεως), τοῦτο
οὐδὲ τὸ σύνταγμα ἐξέδωκεν ἀνώ-
τηνυμον. ἀλλ' ἡ εὐφυεστάτη τῆς
»βίσης οὐ γραφή ὑπὸ τὸ τῆς
πόλεως ὄνομα ὑπαιγίτεται ἐν-

»ταυτῷ καὶ τὸ τοῦ συντάκτου, πώς ὁμονύμου. Ήδε τὸν ἀριθμὸν 701.

ΚΩΠΑΣ (Γεράπημος). Κεφαλὴν, ἀποικίας Βυζαντινός. Επιστήμων ἀνὴρ, ἀκμήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἔκτονταχετρέδος. Ήδε τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 559. Ἀναφέρω δὲ ἐνταῦθι ὅλοσχερῶς τὴν πρὸς τὴν **Ελλάδα** ἀπεισολόγην του, ώς τεκμήριον πατριωτικῶν αἰσθημάτων τοῦ συγγραφέως καὶ τῆς εὐφυΐας αὐτοῦ, διέταξε λαμπρόν γε τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας του ὡς ἀρχαιότατον, ἐπιστρέψας τὸν ἐδός στέχου τῆς Ιλιάδος τοῦ Όμηρου. «Πανευκλεεσάτη Μῆτερ! Μῆτερ γραῖα Ελλάς, ἐγέρθητι, ἔκτεινον τὰς γεῖράς σου πρὸς τὸν Βοιωτὸν τοῦ παντὸς, εὐχαρίστησον τὴν ἀπειρόνα αὐτοῦ μεγαλείατεκτα, ὅτι κανόνες τὸ τῆς Σοφίας Πνεῦμα πάλιν ἐπὶ τὰ σὰ τέκνα καταπέμψαι, οὐ' οὖτως; ἀνορχήσαις οἱ ὄρθιαλμοὶ αὐτῶν τοῦ γῆων καὶ τίνος νεοτείσι. Ιδού σοι τεκμήριον ἀληθείας. Οὔτοι νῦν τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ τὰς Ἐλικουνιάδεις ἐπὶ τὰ ἴδια δύματας ἀνακαλοῖσθαι, πανταχόθεν παλάτια πρὸς ὑποδηγήν αὐτῶν ἐτοιμάζουσι. Οὔτοι σπεύδουσι (μὴ φειδόμενοι κόπου) συλλέγειν τὰ τῶν προπατρῶν αὐτῶν διεκπεργέντα, καὶ ἀκινητοιωθέντα, ἐπὶ τὰ ἴδια ἐπαναστρέψαι. Οὔτοι τὰς Ἐσπερίδας; ἐπισκέπτονται, ὥπερ τὰ τῶν Πιερίδων δημητρεύομενα ἐξ-

γηράσκει δυνήσωνται, καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς φιλτάτης Σοῦ Μητρὸς ὡς βόταια θεραπείας καταθέσωσι. Ήδον κάγω Χίος φιλογενής τὴν τοῦ Πτολεμαίου, Κύζειν Ἰλίου παρὰ τὰ; «Εσπερίδας κατεχομένην, νῦν ὑπὸ τοὺς σοὺς πόλεις ἀνατίθημι. Λῦτη, Μήτερ, ἐπὶ τῇ τοῦ Βυζαντίου Μεσαρύβεζῃ φερομένη, καὶ κατὰ τὸ ἡμέτερον παλαιὸν ἔτος ἀνειτηλωμένη, γρήσιμος ἔστι τοῖς τε τῶν σῶν τέκνων τῇ Ναυτιλίᾳ μετεργομένοις, μᾶλλον τοῖς τε τὰ τῶν Λαστέρων ὑψη διὰ δικτωτόμενος, ή ἐκτοτύμου τὴν νησίν αὐτῶν θεωρούμενοις. Λαριζετέρα γάρ ἔστι ἐκ τῶν Εσπερίδων, ὃδε, καὶ παντὶ τῷ μεσογείῳ πελάγει, διὰ τὸ ἐγγέτερον τῆς Μεσαρύβεζας. Δέξαι μου, Μῆτερ, γρηματίνως τὸ πόνημα τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας σου πρεσφερόμενον, ὅπως διὰ τῶν σῶν εὐχῶν τὴν Ναυτικὴν Ἀδελφὴν αὐτῆς δέξωται μετὰ τῶν διγκάδυτων αὐτῆς γχρτῶν πρὸς δικτωσίαν, ή ἀξίος υἱὸς Μητρὸς ἐνδέξειν ρηνήσωμαι. ως ἀπόγονος τῶν κακῶν Οὐκρονού Κέπας, Εὐτρόπειν τε, πολυτρέχων τε Θίσειν (1). Ηρέως.»

Ο γρήσιμος 2^ο/c
ΓΕΡ. ΚΩΠΑΣ,

«Ἀποικίας Βυζαντινὸς, γέννημα καρχηδονίας.

ΚΩΤΤΟΥΝΙΟΣ (Ιωάννης).

(1) Ιλιάδ. Β'. σ. 19. Θ Καταλύμα.

Ἐκ Βεζέρων, τῆς Μακεδονίας. Σοφὸς ἀνὴρ τῆς 12'. ἑκατονταετηρίδος. Ἀποπεριτωθέντων τῶν ἔγκυροτάτων μαθητῶν του ἐν τῷ Γραικικῷ φροντιστηρίῳ τῆς Ρώμης, μετέβη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Πατανίου ήντι σπουδάση τὴν φιλοσοφίαν τε καὶ τὴν Ιστορίαν. Λαβὼν δὲ τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος προσεκλήθη νὰ παραχθώσῃ τὴν Ἑλληνικὴν τε καὶ Λατίνικὴν φιλολογίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βανούσας. Καὶ μετὰ δεκατρία κατὰ συνέχειαν ἔτη παραδόσεως, ἐδίմαξεν ἐν τῷ αὐτῷ Πανεπιστημίῳ καὶ φιλοσοφίᾳ διεξ ἔτερα δεκατέξ ἔτη. Η Ἰνετικὴ ἀριστοχρατία, μαθοῦσα ἐκ τῆς φύμης τὴν μεγάλην παιδείαν τοῦ Ἑλληνος Κωττουνίου προσεκάλεσεν αὐτὸν ώς πεῖστον καθηγητὴν τοῦ ἐν Πατανίῳ Πανεπιστημίου διὰ τὴν ἔδραν τῆς φιλοσοφίας· συγγράψας δὲ τὸν ἑτίμησε μὲν τὸ παράστημα τῶν ἱπποτῶν τοῦ ἀγίου Γεωργίου. Ο δὲ Κωττουνίος φιλογενῆς δινὰ τὰ μέγιστα καὶ θέλων νὰ ὠργανίσῃ πραγματικῶς τὸ γένος του, ἀνήγειρε ἴδιας αὐτοῦ δαπάνας ἐν Πατανίῳ κατὰ τὸ 1658 ἥ-ος φροντιστήριον, φέρον τ' ὄνομά του, ήντι σπουδάζων διωρεάν δικτὸν μαθηταὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἀπεβίωσε δὲ κατὰ τὸ ῥηθὲν ἔτος, καὶ τὸ φροντιστήριον του ἦκμασε μέχρι τῆς πτώσεως τῆς Ἰνετικῆς ἀριστοχρατίας; ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κα-

τακτητοῦ Ναπολέοντος. Ήδε τὸν ἀριθμὸν 54.

Α.

ΛΑΜΠΑΝΙΤΖΙΩΤΗΣ (*Ιο. Λιζώνς*). Ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις, ὅπου ἐδιδάχθη τὰ κοινῶς λεγόμενα ‘Ελληνικὰ γράμματα, Περὶ δὲ τὰ μέσα τῆς ΙΗ’. ἑκατονταετηρίδος μετέβη εἰς Βιέννην μὲ τὸν εὐγενῆ σκοπὸν νὰ ὠργανίσῃ τὸ ζήνος του καὶ τὸν ἔχυτόν του· διὰ τοῦ ἐμπορίου τῶν Ἑλληνικῶν βιβλίων. ‘Αμοιρίας ὅμως τῆς Ἑλληνικῆς περιδείας, ἐμπιστεύετο εἰς τοὺς φίλους των τὴν μετάρρωσιν διαφόρων συγγραμμάτων Ἰταλικῶν καὶ Γαλλικῶν, διὰ τὴν τύπωσιν τῶν ὁποίων ἐζήτει τὴν ουνδρόμην τῶν ἐν Βενετίᾳ καὶ Βιέννη πλουσίων ἐμπόρων, μεταβατίνων προσωπικῶν διεὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπὸ μίαν εἰς τὴν ἄλλην πόλιν. Ήδε τοὺς ἀριθμοὺς 113, 162, 179, 180, 181, 197, 212, 213, 214, 218, 219, 247, 248.

ΛΑΣΣΑΝΗΣ (*Γεώργιος*). Ἐγεννήθη τῷ 1796 ἐν Κοζάνη τῆς Μακεδονίας, ἐσπούδασεν ἐν Γερμανίᾳ, κατὰ τὸ 1816 ἔγινε μέλος τῆς φιλικῆς ἐταιρείας, καὶ μετέβη εἰς Μόσχαν δι' ὑποθέσεις τῆς ἐταιρείας ταύτης. Κατὰ τὸ 1818, μετέβη ἐκ Μόσχας εἰς Οδησσὸν, ὅπου μετὰ τοῦ Βαρδαλάγου καὶ Γενναδίου, συνεδιδασκάλευσεν, εἰσάξας πρώτος αὐτὸς τὴν αλ-

A.2

ληλοδιδαχτικὴν μέθοδον ἐπὶ τῇ
βάσει τῶν πινάκων τοῦ Κλεο-
βαύλου, καὶ συγγρένως καὶ τὴν
παρ' αὐτοῦ ὄνομασθεῖσαν Σω-
κρατικὴν μέθοδον διὰ τὰς προ-
χωρημένας τάξεις.

Εξέδωκε και τὰ έτη 1819
και 1820 τ' ἀκόλουθα.

- 1) Έλλας και Ξένος.
 - 2) Άριστομένης και Γόργος
(μετάφραστις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
τοῦ Λαφονταίνου).
 - 3) Εξάτομον προπαίδει-
τικὴν ἔγκυκλοπαιδείαν ἀπὸ κοι-
νοῦ μετὰ τοῦ Γενναδίου.
 - 4) Συνέταξε κ' ἐδίδαξεν ἐν
τῷ Ελληνικῷ Θεάτρῳ τῆς Ὁ-
δησσοῦ τραγῳδίαν Άριστος
και Άριστογείτων, γῆτις δὲν
έτυπώθη.
 - 5) Διατριβάς τινας ἐν τῷ
Λογίῳ Ἐφμῆ.

Περὶ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1820 παρέγραψη τῆς καθηγησίας, καὶ συνώμενος τὸν Ἀλέξανδρον Γύ-ψηλάντην, ἀναγνωρισθέντα γε-νικὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀρχῆς τῆς φιλικῆς ἐταιρείας, εἰς Κισνόβιον τῆς Βασσαραζίας, ὅπου καθ' ὅ-λον τὸν χειμῶνα τοῦ ἔτους τούτου συνειργάχετο μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς προετοιμασίας διὰ τὴν Πα-λιγγενεσίαν τοῦ ἔθνους.

Τὴν πρώτην Ἰανουαρίου τοῦ 1821, ἀπεστάλη παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου· ‘Ὑψηλάντου εἰς Ἰάσιον, ὅπου συνεννοούμενος μετὰ τοῦ τότε ἡγεμόνος Μιχαήλ Σούτσου καὶ τοῦ Ποστελνίκου Ἰακώβου Ρίζου τοῦ Νεορουμένου ἐπροετοί-

μνοει τὰ τῆς ἐπαναστάσεως.

Ότε κατὰ τὴν 23 Φεβρουαρίου 1821, ἐξῆλθεν ὁ Ὑψηλάντης ἐκ τῆς Βισσαραΐας εἰς Ἰάσιον καὶ διεκπερύχθη ἡ ἐπανάστασις, ὁ Γ. Λασσάνης διεφέρεται πρῶτος χιλίαρχος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, καὶ πρῶτος ὑπασπιστὴς τοῦ Πρύγκιπος γενικοῦ ἀρχηγοῦ, κατόπι .δὲ καὶ κυβερνήτωρ τοῦ Στρατηγείου.

Μετὰ τὴν ἐν Δραγχσανίῳ κα-
ταστροφὴν συνώδευσε τὸν Ἀλέξ.
‘Χψηλάντην εἰς τὴν Αὔστριαν, ὅ-
που καὶ ἔκρατυθη μετ' αὐτοῦ εἰς
τὰς πολιτικὰς φυλακὰς. τῆς
Μουνκάτες καὶ Τερεζίενστάδτ
(Θηρησιανόπολιν) ἐπειδὴ ἔτη.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Α.
Γιηλάντου κατὰ τὸ 1828,
τὸν Φεβρουάριον ἔλαβε καὶ ὁ
Λασσάνης τὴν ἐλευθερίαν του,
καὶ μὴ λαβὼν παρὰ τῆς Αὐ-
στριακῆς Κυβερνήσεως τὴν α-
δειαν νὰ μεταβῇ διὰ Τεργέστης
εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετέβη διὰ
τῆς Γερμανίας εἰς Παρισίους,
καὶ ἔκειθεν διὰ Μασσαλίας εἰς
Τουλών, ὅπου διὰ συτάσσεως
τοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ‘Υπουρ-
γοῦ τῆς Γαλλίας Hyde de Neu-
ville ἐγεινε δεκτὸς εἰς Γαλλι-
κὴν φρεγάταν, καὶ κατῆλθε
περὶ τὸν Ίούλιον εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Παρουσιασθεὶς εἰς τὸν Κυρρ-
νήτην, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν
τοῦ νὰ ὑπηρετήσῃ στρατιωτε-
κῶς, καὶ παρευθὺς διώρισθη παρ-
αύτοῦ Στρατοπεδάρχης τοῦ χα-
τά τὴν ἀνατολικὴν Ελλάδαν

στρατοῦ, διοικουμένου παρὰ τοῦ Δημοκράτην 'Χψηλάντου. — Παρευρέθη εἰς ὅλας τὰς κατὰ τὴν ἀνατολικὴν 'Ελλάδα ἐντὸς τῶν ἑτῶν 1828 καὶ 1829 μάχας.

Μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ πολέμου διωρίσθη γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τοῦ κατὰ τὴν ἀνατολικὴν 'Ελλάδα στρατοῦ.

Μετὰ τὴν αφίξιν τοῦ Βασιλέως διωρίσθη κατὰ τὸ 1833 γενικὸς οἰκονομικὸς ἔφορος τοῦ Νομοῦ Λαττικῆς καὶ Βοιωτίας, κατὰ τὸ 1836 ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν, κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1837 γενικὸς ἐπίτροπος τῆς ἐπικρατείας παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ, κατὰ τὸ 1843 ἕως τέλους τοῦ 1845 διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν, κατὰ τὸ 1847 κατετάχθη ως Συνταγματάρχης εἰς τὴν Φάλαγγα, κατὰ τὸ 1849 διωρίσθη γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν, περὶ τὰ τέλη τοῦ 1850 διωρίσθη Νομάρχης Ἀχαΐας καὶ Αιτωλίας, κατὰ τὸ 1853 μετετεθη ως Νομάρχης τῆς Πρωτευούστης. Κατὰ τὸ 1854 ἀνεκλήθη εἰς τὴν Φάλαγγα, κατὰ δὲ τὸ 1856 διωρίσθη καὶ αὖθις Νομάρχης τῆς Πρωτευούστης, καὶ διατελεῖ ως τοιοῦτος μέγρε τῆς σήμερον, 10 Απριλ. 1857.

ΛΑΣΚΑΡΙΣ (*Iároς* ο *Pera-machos*). Κατὰ τὴν γνώμην τινῶν ἡτον υἱὸς τοῦ περιεωγύμου γραμματικοῦ Κωνσταντίνου Λασκάρεως. Τὸ βέβαιον εἶναι, δτι

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΚΛΗΜΕΝΤΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΚΛΗΜΕΝΤΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΑΣ

ἡτον ἐνδεκαετής ὅταν ἐσώθη μὲ τοὺς γονεῖς του εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν ἀλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β'. Πρόσφατος δὲ ὃν ἐν Φλωρεντίᾳ, ἐδίδασκε τὰ 'Ελληνικὰ, καὶ ἔτυχε τῆς φιλικῆς εὐνοίας τῆς Δουκικῆς οἰκογενείας τῶν Μεδίκων. Διὸ δταν διὸ υἱὸς τοῦ μεγαλοπρεποῦς δουκὸς Λαυρεντίου, ἀνιγορεύθη Πάπας Ρώμης ὑπὸ τ' ὄνομα Λέων Δέκατος, ἀμέτως προσεκάλεσεν εἰς τὴν αὐλὴν του τὸν φίλον του Ιάκοντον Λάσκαριν τὸν Ρυνδακινὸν, ώς γυμνασιάρχην τοῦ ἥδη παρ' αὐτοῦ ἀνεγερθέντος εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ικυρινίου λόφου 'Ελληνικοῦ φροντιστηρίου, πρὸς ἐκπαίδευσιν νεανίσκων 'Ελλήνων ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς 'Ελληνικῆς γῆς. Οὐ δὲ Λάσκαρις ἔχων πάντοτε ὑπὸ δψιν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του, τῇ θέλπεν ίδιοις ὀρθαλμοῖς νὰ πεισθῇ, ἀν τοῦτο ἡδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ. Ενεκα τούτου μετέβη διεις Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ δτι ἐπέμπετο ὑπὸ τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Τοσκάνης καὶ ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος Ι'. πρὸς αγιοράκην 'Ελλήνικῶν ἀρχαίων γειρογράφων. Επανελθὼν ἐν Ρώμῃ ἐπροσπάθησε παντοῖοις τρόποις νὰ ἐγείρῃ τὴν φιλοτιμίαν τῶν χριστιανῶν βασιλέων ήνα διώξασι τους Τούρκους; ἀπὸ τὴν Εύρωπην, ὡρελούμενος δὲ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του εἰς τὸν Αὐ-

E.Y.A. LIBRARY K.T.II
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

τοκράτορας Κάρολον Ε'. ως πρεσβύτης τοῦ Πάπα Κλήμεντος ΙΙ'. διὰ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Φραγκίσκου Σ'. αἱ μαλωτισθέντος ἐν τῇ περιεργάμω μάχῃ τῆς Παυΐας, ὁ Λάσκαρις πέργασε τὸν λόγον του ὑιάκοντας τῆς πατρίδος του, δεομένος τὴν σωτηρίαν αἰτῆς

ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορίας του.
Μετὰ τὴν εἰς Ισπανίαν πρεσβείαν του προσκληθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΙ'. καὶ περιφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ηγεμόνος τούτου ὡς πρεσβύτης παρὸ τῇ αριστοκρατίᾳ τῶν Ἐνετῶν περὶ τὸ 1503, ἐπροσπάθησε νὰ ἔγειρῃ τὰ ὅπλα της κατὰ τῶν Τούρκων. Ἐπανηλθεὶς δὲ εἰς Ρώμην κατὰ τὸ 1534 ἔτος, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάπα Παύλου Γ'. ἀλλὰ πάσχων πέδη καιροῦ ἀπὸ ποθαλγίαν, καὶ ἐννευκωντούτης ἡδη τῇ ἡλικίᾳ ἀπεβίωσε τὸ ἐπόμενον ἔτος, παραγγέλλων εἰς τοὺς φίλους του, ἀπόντος τοῦ οἴου του Ἀγγέλου, νὰ χράξω-ξωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου του τὸ ἔξιτον αὐτοῦ σύνταχθὲν τετράστιχον.

Λάσκαρις ἀλοδαπὴ γαῖη,

ἐνικάτθετο γχίνη,

Οὕτι λίγην ξείνην, ω̄ ξένη,

μεμφρύενο;

Εμρετο μειδιχίνη. Ἀλλ' ἄγ-

θεται, εἶπερ Ἀγχιστής

Οὐδ' ἔτι γχίνη γεύει πατρίς
ἐλευθέριον.

Ἐνταχθείσθι δὲ ἐν Ρώμη μὲ πομπὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς ἀγίας Ἀγάθης, ὅπου δαπάνη τοῦ ΙΙΑ-πα πήγερθη τὸ μνήμα του ἐκ μαρμάρου. Ὁ Λάσκαρις δὲν ἔζεδωκε πολλὰ συγγράμματα, πλὴν δικαίως ἔχεις μενιστην ὑπόληψιν μεταξὺ τῶν πεπα-δευμένων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 6, 7, 25, καὶ 39.

ΛΑΣΚΑΡΙΣ ("Λαγγελος").

Τίδες μονογενῆς τοῦ βηθέντος ἴχνου τοῦ θυνδακηνοῦ, γεννηθεὶς εἰς Παρισίων, ὅπου, ως φρίνεται, ἐνυπρεπέῃ ὁ πατήρ του μὲ Γαλλιδα τινά. Διέτρεψε πάντοτε αὐτόθι διδάσκων τὰ 'με-ληνικά, καὶ ἐφράντισε νὰ ἐκδώσῃ ἐν σύγγραμμα τοῦ πατέρος του μετὰ τὸν θάνατον τούτου. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 39.

ΑΕΩΝΙΚΟΣ ("Αηγιέλεας").

Κρίς. Εἴ; τῶν λογίων ἀνδρῶν, τῆς ι. ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2 καὶ 3.

ΛΕΥΚΙΑΣ (Αιαστάσιος Γε-

ωργιάδης). Ἐγεννήθη ἐν Φιλιππούπολει κατὰ τὸ 1773 ὑπὸ γονέων 'Ελλήνων, οἵτινες ἐφρόντιταιν περὶ τῆς παιδείας του ἐν τῷ Γυμνασίῳ τῆς πόλεως ταύτης. Πρὸς ἀποπεράτωσιν δὲ τῶν μαθημάτων του μετέσθη κατὰ τὸ 1797 ἔτος εἰς Βουκουρέστιον, ὅπου ἐδιδάχθη τὰ ὑψηλὰ μαθήματα ὑπὸ τοῦ περιωνύμου Λάζαρου Φωτιάδος, διδάσκον καὶ αὐτὸς τὰ Ἑλληνικά εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀρχότων πάρτης

οίκονόμωσιν τῶν ἔξεδων τού, έντων πτωχῶν τῶν γονέων τού. Μετὰ παντας ἡ δὲ διάμονήν, ἐξ ἣς ὁ Λευκίας ἐξέσθησεν ἐν μικρὸν χρηματεικὸν καρδιλαῖον, μετέορτον κατὰ τὸ 1802 εἰς Βιένην, ἵνα διδαχθῇ ἐντῷ Πανεπιστημίῳ τὸν Ιατρικὴν, καὶ κατὰ τὸ 1805 ἐν ἴένῃ ἑτελείωσε τὰ ἐπιτεγμώνακα μαθήματά του, καὶ αὐτογενέστη παρὰ τοῦ πατέρος Πανεπιστημίου Δόκτωρ τῆς Ιατρικῆς καὶ τῆς χειρουργίας. Τότε ἐπανῆλθεν ἐν Βιέννην καὶ ἔδειπνε τὰ δύο περὶ τῆς ἐπιστήμης του πονήματα. Κατὰ δὲ τὸ 1812 μετέορτον εἰς Παρίσιον, ὅπου ἐντὸς ὅλης ἔπαινεν εἰς τοὺς σοφοὺς ἀνδράς τῆς ματρικόλεως ταύτης δεῖγμα τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας του. Ἀλλὰ οἱ πολιτικαὶ τύχαι τῆς Γαλλίας ἐβίασαν τὸν Λευκίαν νὰ ἐπανῆλθῃ εἰς Βουκουρέστιον καὶ νὰ ἐπαγγελλεται ἀποκλειστικῶς τὴν Ιατρικήν, ἐξ ἣς ἐκέδησε γράμματα αὐτῷ ὅλη. Ἄνθρωπος δὲ ἐκ φυσιῶς θεραπεὺς καὶ φίλος τῆς τάξεως, ἀνεγέρθησεν ἀπὸ Βουκουρέστιον μετὰ τὸν εῖσαδον τοῦ Ἀλεξανδρέου Γρύλλαντος, καὶ μετέορτον εἰς Τρανσυλβανίαν, ἐπαγγελτόμενος πάντοτε τὸν Ιατρὸν μάγιρα τοῦ 1828. Ήρι δὲ τὰ τέλη τοῦ ἔτοις τούτου ἐπανῆλθεν εἰς Βιέννην, καὶ κατὰ τὸ 1831 εἰς Παρίσιον, ὅπου τῆλετος νὰ γίνῃ γνωστὸς δημοσιεύων Γαλλιστὶ πόνημα ἐπιγραφόμενον *Mémoire sur les*

maladies contagieuses. Κατά τὸ 1833 ἐπιχνέλαμψεν εἰς Βιέννην καὶ ἐδημοσίευσε τὸν *Παρηγγερικόν* του Λόγον περὶ ἀγαθούς εἰς τὴν θράσυον τῆς Ελλάδος ἐνδεὶς Πριγκιπος ἐκ τοῦ Βασιλειοῦ. Οίκου τῆς *Βαραγιαλας*, καὶ ἐξέδωκε μὲ σχόλια τὸ ποίημα τοῦ Δημητρίου Μόσχου. Μόνον κατὰ τὸ 1834 ἦλθεν ἐν Ελλάδι, καὶ ἀνεψήνη κατὰ τὸ 1837 εἰς τῶν καθηγετῶν τοῦ νεοσυστηθέντος Πανεπιστυμίου τῶν Ἀθηνῶν, ὡς *Καθηγητὴς τῆς Παθολογίας* καὶ τῆς *Ιατρικῆς ιστορίας*. Προβεβηκότες δέ την ἡλικίαν τῆς Ελληνικῆς Κυρίερης τῷ προσδιώρεας σύνταξιν μηνιαίων 150 δραχ. μὲ τὸν τίτλον *'Επιτύμβιον Καθηγητοῦ*, ἀπεβίωσε δὲ ἐν Ἀθηναῖς κατὰ τὸν Ιούνιον τοῦ 1853 ἔτους. Ἰδε τοὺς ἀριθ. 408, 452, 453 καὶ 494.

ΑΙΤΙΝΟΣ (*Iωάννης*). Περὶ τοῦ πεπαιδευμένου κληρονοῦ τούτου, ἀκμήσαντος κατὰ τὴν 10'. ἐκκινούταςτηρίδα ἵδε τὴν σύντομον βαρυγεωφίαν του ἐν τῷ λόγῳ. Μέχει τοῦ παρόντος Κατζλέγου. Ἰδε δὲ καὶ τὴν Σημειώσεων τοῦ ἀριθμοῦ 264.

ΛΟΒΕΡΔΟΣ ('Αγάπιος). Καὶ τούτου τοῦ πεπαιδευμένου Ιερομονάρχου, γῆσαντο; κατὰ τὸν ΗΙ'. ἐκτὸν τκετηρίδα, ἵδε τὴν βιογραφίαν ἐν τῷ Α'. Μέσι τοῦ παρόντος Καταλόγοι. Ἰδε δὲ καὶ τοὺς ἀριθμούς; 131 καὶ 217.

ΛΟΥΚΑΝΟΣ (*Νικόλαος*). Ζεύνθιος. Ποιητής ζήσας κατά τὴν ΙΣ'. ἑκατονταετορίδα. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 30, καὶ τὴν ὑπ' αὐτὸν **Σημείωσιν**.

M

ΜΑΚΟΛΑΣ (*Iωάννης*). Έγεννήθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1461. Βίκοσιπενταετής δὲ τῇ ἀλικίᾳ μετέφρασεν ἐκ τοῦ Αζτινικοῦ καὶ ἐδημοσίευσεν ‘Ελληνιστὶ τὴν Ἐπιτομὴν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἰστορίας τοῦ Τρόγου. “Ιδε τὸν ἀριθμὸν 73.

ΜΑΚΡΑΙΟΣ (Σέργιος). Διδάσκαλος τῶν ἐπιστριμῶν ἐν τῇ ‘Ελληνικῇ σχολῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὰ τέλη τῆς ΙΗ· μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς ἑιστώσῃς ἐκατονταετηρίδος. ‘Ονειροπολῶν δὲ τὴν κατασκευὴν τοῦ χρυσοῦ, ἐκαταγίνετο καὶ ἐδαπάνα τὰ χρήματά του εἰς χημικὰ πειράματα. Τοῦτο μαθὼν ὁ φιλάρχης Σετράπης τῆς Ἡπείρου Ἀλῆ Πασᾶς, τὸν προτεκάλεσεν ἀλλὰ μεταβῆται εἰς Ἰωάννινα, ἵνα ἀποπερατώσῃ τὰς ἔρεύνας του, παρέχων αὐτῷ πλουσιοπερόχως ὅπερα τὰ ἐπιτῷ σκοπῷ τούτῳ ζηναγκαῖς μέσα. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν ἔτῶν παρατηρῶν ὁ Τύραννος ὅτι ματαιώς ἐδαπάνα τὰ χρήματά του, καὶ ὀργισθεὶς κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς Σεργίου, τὸν ἀπηγγέλνισεν εἰς τὰ πρωτεύλατα τῶν

Ἀνακτήρων του. Ἐδε τοὺς ἀριθμοὺς 282 καὶ 585.

ΜΑΚΡΗΣ (*Βησσαρίων*): Έγεννήθη ἐν Ιωαννινοῖς, ὅπου καὶ ἔχειροτονήθη ἱερομόναχος περὶ τὰ μέσα τῆς 12'. ἐκατονταετηρίδος. Καταγινόμενος πάντοτε εἰς τὴν μελέτην τῶν προχαίων συγγραφέων ‘Ελλήνων, ἐφάνη ἄξιος διδάσκαλος τῆς ‘Ελληνεχῆς καὶ Γυμνασιάρχης τῆς ἐν τῇ πατρίδι του σχολῆς. Πρῶτος δὲ αὐτὸς συνέταξε γραμματικὴν καταλληλοτέραν διὰ τοὺς μαθητὰς περὶ ἐκείνην τοῦ Γαζῆ καὶ τοῦ Λασκάρεως, τῶν δποίων μόνων ἔκαμνον χρῆσιν οἱ διδάσκαλοι. “Ιδε τὸν ἀνθυμὸν 72.

ΜΑΝΔΑΚΑΣΣΗΣ (Θωμᾶς). Μακεδών ἐκ τῆς πόλεως Καστορίας. Ἐδιδάχθη τὴν ἰατρικὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βιέννης, καὶ ἐτιμήθη ὑπ' αὐτοῦ μὲτα τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος τῆς ιατρικῆς τε καὶ φιλοσοφίας. Θιασώτης τῶν Μουσῶν, συνέταξε ποίημα ἐκ 500 στίχων ἀνευ οὐδεμιᾶς διαιρέσεως, καὶ ἀνεφόρη εἰς τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν τῆς ΙH'. ἔκατοντα επηρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 121, 129 καὶ 154.

ΜΑΝΙΑΚΗΣ (*Nikolaos*).
Πάξιος. Ότε κατά τό 1817 ὁ
Τύραννος τῆς Ἰπείρου Ἀλῆ Πα-
σᾶς ἐκατόρθωσε νὰ ἀγοράσῃ διὰ
τῆς μεσιτείας τῶν Ἀγγλων τὸ
βράχιον τῆς Πάργας, ἡ οἰκογέ-
νεια τοῦ Μανιάκη μὲ τοὺς ἐπι-
λοέπους ἐγκατοίκους εῖσεν ~~αἴσιου~~